

AXION

Petr Šulc

AXION

Petr Šulc

Gran Meklet stál v průzoru kupole s hvězdným panoramatem za zády. Zápěstí mu svírala elektronicky uzamykatelná pouta. Většina ze skupiny lidí stojících před ním se tvářila velmi vážně, někteří se však neubránili cynickým a posměšným úšklebkům. Postarší žena v tmavomodrém kostýmu, jež stála uprostřed, cosi povídala. Něco velmi zdlouhavého a formálního. Nevěnoval tomu až takovou pozornost. Věděl, že všechna ta slova jsou vlastně k ničemu, jen taková omáčka, aby se učinilo za dost formalitám. Bylo mu jasné, co si všichni myslí a co ho čeká.

Po několika zdánlivě nekonečných minutách žena přistoupila ke Granovi o něco blíže.

„...tolik tedy rozsudek. Trest budete vykonávat na planetě AX8 nazývané také Axion. Pro zostření trestu budete vysazen v Pylové zóně. Vy moc dobře víte, co to znamená, že?“

Pozorně mu hleděla do obličeje, čekala na projev strachu nebo paniky. Gran nahnul jediným mimickým svalem, netěkal očima, jen se díval lehce mimo a dál urputně předstíral netečnost a nezájem. Nehodlal nikomu dát jakoukoliv záminku k radosti a dalšímu zadostiučinění. Muselo jim stačit jeho odsouzení.

„Dobrá, Meklete,“ pokračovala žena. „Rozsudek bude vykonán neprodleně. Tedy jakmile budeme v příhodném pásmu k vašemu vysazení.“

Žena poodstoupila. Gran si začal všechny prohlížet. Z obličejů jim spadly formální výrazy. Teď byli všichni, jeden jako druhý, samé cynické bestie. Příliš se jim však nedivil. Za zlé jim to měl, ale někde ve svém nitru je v podstatě chápal. On by si nejspíš počínal podobně. Nemělo cenu se teď užírat nenávistí. Musel si zachovat chladnou hlavu. To byla jediná šance na přežití.

K ženě přistoupil muž v zelené uniformě s červenými pruhy. „Madam, můžeme zahájit výsadek, jsme v dosahu a v Pylové zóně se šerí.“

„Výborně, Foitome, vykonejte rozsudek!“

Muž chytl Grana za paži a nekompromisně ho odvedl, nebo spíše odvedl doprostřed kruhového prostoru, kde široká černající se rýha opisovala kružnici. „Konečně, Meklete,“ vyhrkl, „dostaneš, co si zasloužíš.“ Gran nijak nereagoval, čímž muže vytáčel téměř k nepřičetnosti. „Škoda, že se tady s tebou musíme takhle piplat,“ pronesl muž cynicky. „Kdyby bylo po mém, odstřelil bych tě na místě. Ale to, že tam dole skončíš něčemu v žaludku, je taky dost lákavá představa.“

„Představuj si, co chceš,“ pronesl Gran mírně, téměř nezúčastněně.

Muž se rozpráhl k ráně pěstí, ale žena v kostýmu ho okřikla: „Tak dost, Foitome! K tomuhle se snižovat nebudeme. Jen ho připravte k výsadku.“

„Ano, madam.“

„A ta pouta mu sundejte.“

„Ale, madam...“

„Řekla jsem sundat! Jde nám o spravedlnost, ne o pomstu.“

Muž nic neřekl, jen se zamračeným výrazem zadal na displeji kód, pouta cvakla a Granova zápěstí byla volná. „Stejně skončís v pekle,“ prohodil ještě muž a odešel z kruhového prostoru.

„Zahajte výsadek!“ zavelela žena. „Bůh buď milostiv vaší duši, Meklete.“

Kruh, v němž Gran stál, se o něco snížil. Ze škvíry vyjely kolem dokola stěny transportní kapsle, zformovaly se do koule a dokonale Grana uzavřely. Poté kapsle klesla pod úroveň kruhového prostoru, najela do vystřelovací šachty a po několika desítkách metrů opustila loď. Provedla manévr doprava a přiblížila se k planetě. Gran si uvnitř kapsle připadal jako zrnko písku uzavřené v malé krabičce, s níž někdo třese. Díky její konstrukci však k žádné újmě nepřišel.

Potemnělou oblohu rozčísila světelná čára. Kapsle postupně zpomalovala, až se zastavila asi dva metry nad povrchem. Dno se rozevřelo a Gran dopadl do vlhkého mechu. Instinktivně se podíval nad sebe. Spatřil, jak se kapsle opět uzavřela, vzlétla vzhůru a za krátký okamžik zmizela v oblačné výšce.

Nervózně se rozhlížel kolem sebe. Podle krvavých červánků mohl dobře určit západ, on potřeboval jít na východ. Zbytek zapadajícího slunce se na horizontu ztrácel v matně rudém oparu, takže rostliny již přestaly vylučovat nebezpečnou látku. Měl zhruba půl hodiny, než na krajinu padne tma. Věděl, že za tmy bude mít jen malou šanci to všechno zvládnout. Podle formace rozeklaných skal, jež se nacházely nedaleko, byl zhruba uprostřed Pylové zóny. Kdyby z ní chtěl uniknout jinými směry než na východ, musel by si sám hrát v pustině

na Robinsona. Jediná šance byla jít právě na východ. Ostatně s tím se také počítalo. Většina lidí, co byla vysazena v Pylové zóně, šla, až na výjimky, na východ. Nic jiného jim nezbývalo. Život v kolonii nebyl žádný med, ale byl to život.

Na druhou stranu Gran věděl, že pohybovat se v noci v téhle oblasti znamenalo malou šanci na přežití. A ve dne se jít nedalo. Také věděl, že někteří se na to snažili vyžrát tak, že se přesouvali vždy jen v období soumraku a pak si našli nějaký úkryt. Jenže skály s jeskyněmi nebyly po celé zóně, navíc i v úkrytu mohlo být nebezpečno a takové postupování bylo velmi zdlouhavé. Stejně nakonec přežil jen málokdo. Ale Gran toho o této oblasti znal hodně. Ti, co ho odsoudili, to sice moc dobře věděli, ale také věděli, že sám měl jen celkem zanedbatelnou šanci na úspěch.

Proběhl mělkým údolím nedaleko skal. Na chvíli se zastavil a zhluboka oddechoval. Poté se opět rozhlédl. Krajinu rozprostírající se před ním stále více zahalovalo šero. Noc se nezadržitelně blížila. Postoupil dále. Prostranství se postupně měnilo v mělké údolí. Zamířil ke skalám. Z krajiny se začínaly ozývat hlasy predátorů. Snažil se je rozeznat. Některé z nich mu připadaly jako od kusadlovců, ti by však měli být až v mokřinách. Jiné zase od otrněnců. Ostré skřeky se mísily s dunivým bučením a dalšími zlovlnými zvuky. Na stále temnější obloze matně zaregistroval poletující obrysy.

Došel k pokroucenému stromu, v jehož blízkosti se snažil najít spadlou větev. Chtěl mít nějakou, byť chatrnou, zbraň pro alespoň zdánlivý pocit obrany. Ale žádné vhodné větve nenašel. Skoro jako by je někdo v nejbližším okolí vysbíral. Slunce mezitím zcela zaplulo

za obzor a nad krajinu nesměle vyplouval stříbřitý kotouč zdejšího měsíce. Ten naštěstí zářil dostatečně jasně. S příchodem noci se jen mírně ochladilo.

Za kmenem stromu cosi proběhlo. Gran sebou škulbl, ale zůstal stát. Doufal, že ať je to cokoliv, nespatří ho to, zůstane-li stát nehnutě. Tvor se zastavil a pomalým, téměř plíživým krokem se vracel ke stromu. Gran se snažil rozeznat druh, ale zjevně neznal zdaleka všechno zdejší osazenstvo. Prostřednictvím záznamů se toho k němu doneslo sice dost, nikdo však neměl o Axionu vyčerpávající informace.

Zvíře obešlo kmen a přibližovalo se ke Granovi. Netečnost evidentně nefungovala a zvíře ho i tak zaregistrovalo. Skrčil se a chvíli se zdálo, že o něj zvíře ztratilo zájem. Pak se však dalo opět do pohybu. Nezbylo mu nic jiného, než se dát na útěk. Právě tomu se chtěl vyhnout. Na otevřené ploše měl jen malou šanci uniknout. Už ale neměl na vybranou. Tmavá postava podlouhlého zvířete s minimálně třemi páry končetin a jakýmisi kly, jenž se teď ve tmě jasně blýskaly, se chystala zaútočit.

Gran se rozběhl údolím a doufal ve spásu v nedalekých skálách. Chvílemi se za sebe ohlížel. Nejdříve nic nezahlédl, po dalším ohlédnutí však bylo zvíře už jen několik metrů za ním. Nemohl uvěřit, že ho tahle planeta dostane tak brzo. Zrovna jeho. Jestli měl někdo opravdu reálnou šanci dostat se ze zóny do kolonie, musel to být přece on. I když ti, co ho sem poslali, o tom nejspíš pochybovali. Zvlášť když na to byl sám. Někteří z nich vlastně ani nevěděli, co si přát víc, jestli aby zahynul v zóně nebo aby strávil zbytek života v kolonii. Možná by pro ně bylo nejlepší, kdyby se dostal do kolonie zbídačený

na pokraji smrti a své poslední dny nebo týdny strávil v utrpení z prožité hrůzy.

Uslyšel za sebou odfrknutí zvířete, muselo být velmi blízko. Několikrát zakličkoval a opravdu získal nad pronásledovatelem malý náskok. Proběhl kolem skupiny mohutných kmenů bez větví, jenž se ponuře tyčily z udusané půdy. Uvědomil si, že tyto útvary zná ze záznamů. Byly to prastaré duté kmene, v nichž sídlili malí létavci. Ti sice vyráželi ven v noci, ale až několik hodin po setmění. Kmeny jich tedy musely být ještě plné. Doběhl k jednomu z nich a snažil se do něj tlouci pěstmi. To však příliš nešlo, pokud se nechtěl poranit. V blízkosti leželo několik kamenů. Jedním hodil po přibližujícím se zvířeti, jinými po dutých kmenech stojících v okolí a dalším bušil ze všech sil do kmene, u něhož stál. Brzy se začal ozývat zesilující se šramot, jak to uvnitř kmene ožívalo.

Popošel kousek od kmene a oběma rukama hodil kamenem, jako by nadhazoval míčem. Podařilo se mu trefit přímo do černajícího se otvoru dutého stromu. Po několika vteřinách vylétlo množství malých tmavých tvorů a stále jich přibývalo. Bylo až k nevíře, kolik se jich do jednoho kmene mohlo vejít. Z dalších kmenů začali také vylétávat. Brzy bylo okolí plné podivných vřeštících stvoření. Jejich mračna zahalila vzdušný prostor do výšky několika metrů a po ploše téměř celého údolí, až ke skalám. Létavci divoce svištěli vzduchem a značně zmátli útočící zvíře. Gran by dostal šanci k útěku, kdyby se sám nemusel obtížně prodírat hustým rojem létajících tvorů. Naštěstí neútočili, nesnažili se kousat, jen zmateně naráželi do Grana, do zvířete i do sebe navzájem.

Ani pořádně nevěděl jak, ale konečně se mu podařilo vymanit se z oblak létavců. Opět na něj dopadla měsíční záře. Za ním stále hlasitě švitořil roj, v jehož útrobách se ztratilo zvíře, které ho předtím pronásledovalo. Prošel kolem ostrých skalních výstupků a snažil se najít vhodný úkryt. Musel být však velmi obezřetný, protože takový úkryt mohlo také obývat nějaké zvíře.

Z jednoho nepřítliš vzdáleného skalního otvoru, jenž se nacházel jen kousek nad zemí, vycházelo světlo. Čím více se přibližoval, tím bylo světlo intenzivnější. Působilo teple žlutě až oranžově. Chvillemi se mihotalo. Musel to být oheň.

„Slyšíte mě?“ zvolal. „Je tam někdo?“

„Pojď sem,“ ozval se ženský hlas.

Gran rychle překonal skalní výstupek a vešel do jeskyně s plápolajícím ohněm. U něho stála v příkřčené pozici mladá žena. Jeskyně působila relativně prostorně, teprve po několika metrech se postupně zužovala.

„Jsem Neila,“ řekla s ustaraným výrazem ve tváři, který se však pomalu měnil ve výraz naděje a mírné úlevy.

„Já... Gyryn,“ bál se, aby ho podle jména nepoznala, tak si narychlo vymyslel zkomoleninu křestního jména.

„Vysadili tě tu?“ zeptala se.

„Jasně, vysadili, za soumraku.“

„Nás taky,“ řekla Neila. „Už včera.“

„Kolik vás bylo?“

„Osm. Vlastně šestnáct. Přivezli nás sem malým transportérem ze stanice na Urumaxu. Letěli s námi do kolonie, ale pak se najednou

rozhodli, že polovinu z nás vysadí v zóně. Prý ať je nějaká legrace.“ Dívce se draly do očí slzy. „Legrace. Proboha, sedm lidí umřelo. Sedm!“

„Ty tu jsi už druhou noc?“

„Ano, ale ta teprve začala. Tuhle noc nemám šanci přežít, co myslíš? Ale když jsem tě uslyšela a pak uviděla... tak jistá naděje...“

„Neboj,“ snažil se ji uklidnit. „Musela sis toho prožít dost hnusného, ale se mnou máš šanci. Já toho o téhle planetě vím dost.“

„Co budeme dělat?“ vyslovila s nadějí v hlase.

„Musíme si to promyslet.“

Seděli u ohně, jehož záře pomalu ochabovala. Neila se dívala na Grana a po prvotní radosti z nově příchozího si ho měřila lehce nedůvěřivým pohledem. Nejvíce ji na muži středního věku s upraveným vousem zaujala tmavomodrá uniforma se žlutými pruhy.

„Tu nosí vysocí činitelé,“ řekla. „Hodně vysocí. Za co tě odsoudili?“

„Patřím k jedné tajné větvi protivládních rebelů,“ zareagoval. „Vzal jsem si tohle na sebe a nechal si aplikovat čip, abych pronikl co nejdál. Chtěl jsem připravit sabotáž a vládě to pořádně zavařit.“

„Jak hluboko jsi pronikl?“ zeptala se se zájmem. „A co se ti všechno podařilo?“

Gran se lehce pousmál. „Jak vidíš, moc se mi toho nepodařilo. Dopadli mě a poslali rovnou do Pylové zóny. Ale ještě předtím jsem se toho aspoň o Axionu dost dozvěděl.“

„Víš, mě sem poslali z politických důvodů.“

„Myslel jsem si to.“

„Angažovala jsem se v opozici, obvinili mě z velezrady a rozvracení vlády. Mě a postupně řadu dalších. Převezli nás na Urumax mezi kriminálníky. Tam nám pak oznámili rozsudek. Nemohla jsem uvěřit, že nás odsoudili do kolonie na AX osmičce. Víím, že vláda své kroky stále přitvrzuje, ale tohle... O Pylové zóně jsem sice něco slyšela, ale o tom, že by část z nás měla být při transportu v ní vysazena,

nebyla v rozsudku řeč.“

Gran se krátce odmlčel. „Pylová zóna se někdy používá jako zostření trestu. Je to oblast, kde přes den zvláštní druh rostlin vylučuje pro člověka jedovatý pyl. Vlastně to ve skutečnosti není žádný pyl, jen se tomu tak říká. Nejsem vědec, ale prý se jedná o nějakou zvláštní látku vylučovanou těmi stromy. V noci zas vylézají predátoři. Ta nejdopornější havěť, jakou si dovedeš představit. Během soumraku už látka vylučována není, ale jakmile se vyhoupne měsíc, objevují se ty potvory. Jediná šance je přežít jejich pronásledování, opustit zónu, dojít do kolonie a tam se pokusit žít.“

„Ale my jsme v rozsudku žádné zostření neměli,“ vyhrkla nervózně. „Navíc nás tady vysadili jenom polovinu a zbytek odvezli do kolonie. Jaký to má smysl?“

„No, někdy to dělají, Neilo. Zvlášť když transportu velí pořádný cynik. Zákon jim v tom nebrání, pokud je jinak rozsudek naplněn. Proto ty ostatní dopravili do kolonie, kvůli formalitám. Kdyby bylo v rozsudku zostření, tak vás tu vyhází všechny.“

„Páni, musel jsi toho zjistit přeci jenom dost, než tě dostali. Víš toho hodně.“ Neila nyní neuvažovala o možném nebezpečí z nově příchozího. Ve své, byť mírné, naivitě se stále více upínala na to, že jí pomůže se z této situace dostat. „Ale proč někdo neopustí zónu a nevykašle se pak i na kolonii, aby tam žil mezi trestanci?“ pokračovala.

„Myslíš, jako že by mohl žít svobodně v jiné oblasti?“

„No, jasně,“ odvětila rychle.

„Asi by to nebyla o moc větší svoboda. A byli tací, co to zkoušeli. Jenže přežít jen tak bez ničeho v mimozemské divočině...

A i v jiných oblastech, než jen v té Pylové, žijí potvory, které si z tebe rády udělají svačinu. A to i ve dne. Je pravda, že v jedné oblasti fungovala vědecká stanice, už je ale opuštěná a nachází se dost daleko. Navíc v kolonii je jídlo, pravidelně se tam doručují zásoby.“

Neila zmlkla, jen zelenýma očima hleděla do uhasínajícího ohně.

„Musíš být velmi silná dívka,“ promluvil k ní po chvíli. „Přežila jsi z osmi lidí jen ty. Jak se ti to vůbec podařilo?“

„Vlastně sama ani nevím. Byly jsme v té skupince jen dvě ženy. Když nás vykopli z transportéru, ani s ním nepřistáli, bylo to z několikametrové výšky. Bála jsem se, že si zlámeme nohy. A i když to bylo do docela měkkého mechu, jeden muž dopadl tak nešťastně, že si zlomil vaz. Transportér pak klidně odletěl. Slunce už skoro zapadlo. Všichni jsme byli zmatení a nevěděli, co máme dělat. Běželi jsme ke skalám, jenže ze všech možných koutů začaly vybíhat příšery. Do téhle jeskyně jsem se dostala jen já se dvěma muži.“

„Co se stalo jim?“

„Během té první noci sem vlezla nějaká obrovská stonožka, nebo co to bylo. Podařilo se nám ji zahnat, ale jednoho muže stačila jedovatě pokousat. Po pár minutách zemřel. Vystrčili jsme jeho tělo před jeskyni, za chvíli ho něco odtáhlo. Ráno se poslední muž, mimochodem můj dobrý přítel Delnar, pokoušel rozdělat pomocí sklíčka z brýlí oheň.“

„Jako lupou?“ reagoval Gran.

„Ano, naštěstí mu je na Urumaxu nesebrali. Něco jsme o tom pylu slyšeli a doufali, že se nám to podaří dřív, než bude slunce hodně vysoko a rostliny ho začnou vylučovat. Já jsem mezitím u jednoho

osamoceního stromu nasbírala nějaké větve. Opravdu se mu podařilo oheň rozdělat, přenesli jsme ho pak do jeskyně. Jenže Delnar se bál, že dříví nebude stačit a ještě pro něj rychle odběhl. Už se nevrátil. Slunce bylo vysoko a dostal ho asi ten pyl.“

„Takže jsi tu byla celý den až do setmění sama?“

„Ano. Do jeskyně ta látka zjevně nedosáhne. Příkládala jsem průběžně do ohně, aby sem zase nevlezla nějaká příšera. Ale jak vidíš, dřevo už skoro došlo.“

„Musíš být vyhladovělá a žíznivá.“

„No, ne že bych nebyla, ale na stěně jeskyně jsem našla nějaké rostliny nebo možná houby, takové dužnaté zelené měchýřky. Riskla jsem, jestli jsou jedlé nebo ne, a pár jich snědla. Poněkud nechutné, ale dodaly mi trochu energie.“ Neila se na chvilku odmlčela, pak se na Grana zadívala. „Říkal jsi, že něco vymyslíme. Co navrhuješ? Tohle je docela bezvýchodná situace.“

„Obávám se, že budeme muset odejít.“

„Teď v noci?“ polekala se.

„No, přes den to nepůjde. A oheň stejně dohasíná, za chvíli sem může zase něco vlézt.“

„Ještě máme tohle.“ Chopila se poslední větve, kterou chtěla zlomit a vložit do ohně.

Gran ji zarazil. Sám vzal větev, její konec na chvíli podržel v ohni a pak řekl: „Tak jdeme. Pochodeň nám trochu pomůže.“ Neila se na něj teď podívala s nedůvěrou. „Nic jiného nám nezbyvá,“ naléhal. „Tady už zůstat nemůžeme, nemělo by to žádnou cenu. Já vím, kudy jít, najdu nejkratší cestu ze zóny.“

Ještě chvíli váhala, ale nakonec usoudila, že má Gran pravdu. Navíc se zdálo, že toho ví o Axionu opravdu hodně. Jestli měla mít alespoň malou šanci na přežití, bylo to s ním. A také na ni zapůsobil jeho zvláštní šarm.

Vzdalovali se od skal a postupovali čím dál více se zužujícím údolím. Měsíc dobře zářil a hořící větev pomohla odehnat několik menších zvířat, která na ně dorážela. Ta byla však spíše otravná než nebezpečná. Setkání s opravdovými dravci mělo teprve přijít. Gran se díval na úzký koridor před nimi. Po chvilce popošel ke skupině pokroucených kmenů, ze kterých vyrůstaly dlouhé trny a v jejichž korunách se třepotaly podlouhlé výrůstky.

„Tyhle vylučují tu látku,“ řekl.

„Vážně?“

„Ano. Člověk by ani neřekl, že by takové ošklivé křoví mohlo být tak nebezpečné, co? Pro zdejší zvířata není, ale pro nás...“ Natáhl ruku k jednomu trnu a odlomil ho. „Jedovatou látku za denního světla vylučují ty divné květy v korunách.“

„Ale k čemu ten trn?“ zeptala se.

„Přece jako zbraň. Jasně, není to nic moc, ale aspoň něco. Před námi je území otrněnců a pochodeň by nemusela stačit.“

„To jsou zase nějaká zvířata? A mají taky trny?“

„Spíš takové výrůstky. Zato mají tlamu plnou ostrých zubů.“ Všiml si jejího vyděšeného výrazu. „Neboj, to zvládneme. Pak už je jen mokřad a potom budeme venku ze zóny.“

„A v tom mokřadu taky něco žije?“ zeptala se bázlivě.

„No, jo, něco ano.“

„A co, proboha?“

„Nemá cenu se tady navzájem strašit.“

„Sakra, co tam žije?!“

Gran se na ni upřeně podíval: „Neilo, tady všude něco žije a žere to, co dokáže přemoci, nebo se to žere navzájem. Za tím koridorem, ve kterém se vyskytují otrněnci, je mokřad s kusadlovci, takovým obřím hmyzem. A za ním možná bude ještě něco, nemůžu vědět všechno. Ale vím, že když ten koridor budeme obcházet, dostane nás nějaká jiná potvora. Nebo nás zastihne východ slunce, nebudeme se mít kam schovat a zabije nás pyl. Tohle je nejlepší varianta, i když to tak možná nevypadá. Jdeme!“

Z úžiny před nimi se ozýval občasný řev, ze kterého tuhla krev v žilách. Jak se však přibližovali ke koridoru, řev postupně utichal. Po chvíli je už obklopily příkré stěny.

„Gyryne, napravo něco je.“

„Já vím, jen nepanikař. Jdeme dál.“

Po chvíli vyběhl od pravé stěny tvor se šesti končetinami a hřbetem pokrytým výrůstky podobnými trnům. Jen co se ke dvojici s vrčením přiblížil, Gran mu vrazil do ozubené tlamy hořící větev. Tvor zaskučel a odběhl pryč. Oba rychle postupovali dál. Bylo jen otázkou času, kdy plamen na větvi uhasne a kdy zase některý z otrněnců zaútočí. A další útok na sebe skutečně nenechal dlouho čekat. Hned tři zvířata přiběhla zezadu. Do jisté míry to byla dobrá zpráva. Znamenalo to totiž, že Gran s Neilou jsou už dostatečně daleko a územím otrněnců v podstatě prošli. Jen se jich teď zbavit, aby sami mohli opustit koridor.

Na horizontu před nimi se již v měsíčním světle leskla hladina mokřadu.

Gran se ohnal větví a zvířata uskočila. Znovu zamával pochodní, aby odběhla. Brzy však přiběhla znovu a bylo jich mnohem víc. Vypadalo to na celou zdejší smečku. Zvířata vrčela a skučela, dychtivá po kořisti. Mávání pochodní je už nedokázalo zahnat. Proto měl Gran plán. Ještě chvíli se větví oháněl. Zvířata je už obklíčila v půlkruhu.

„Co budeme dělat?“ bědovala Neila. Sama byla po tom všem prožitém značně vysílená a už dál nemohla. Začínala snahu o záchranu svého života pomalu vzdávat, i když stále doufala. Naproti tomu Gran působil jako ještě plný sil a odhodlání. „Jen tě zdržuju,“ prohodila.

„Naopak,“ pronesl Gran. „Jsi tady správně.“

„Cože?“ nechápala.

„Neilo, není to nic osobního, ale já tady nechcípnu.“

„Co?“

Gran teď držel pochodeň v levé ruce a v pravé svíral trn. Udělal prudký nečekaný pohyb a vrazil hrot trnu Neile vši silou do stehna. Šokovaná žena hlasitě vykřikla a svalila se k zemi. Gran se mezitím dal na útěk. Ani jeden z otrněnců ho nepronásledoval. Všichni se vrhli na plazící se nešťastnou Neilu. Ještě chvíli, než se dostatečně vzdálil, slyšel zoufalé bolestné výkřiky dívky a vrčení hladových tvorů, jak ji požírali zaživa.

Opustil koridor sevřený skalními stěnami a už se před ním rozprostírala hladina mokřadu. Postupoval pomalu a opatrně. Nechtěl vyrušit to, co tu žilo. Noha se mu však zabořila do prohlubně.

Nechtěně přitom švihl pochodní do vody a plamen uhasl. Vyprostil nohu a rychle se dal do pohybu. Teď už nešlo o opatrnost, ale o rychlost a o to, vymotat se z močálovitého území co nejdříve. Brodil se mělkou vodou a nervózním pohledem projížděl okolí. Jeho obavy se začaly naplňovat. Zploštělá těla tvorů podobných hmyzu se vynořovala a brzy byla v hlavové části vidět velká kusadla. Každý z tvorů měřil alespoň dva metry a byli mezi nimi nepochybně i větší exempláře.

Bestie se se sykotem blížily ke Granovi. Občas nějakou odrazil větví a dával si pozor, aby nebyla zachycena kusadly. Jednomu ze zvířat se to však povedlo. Sevřelo větev a snažilo se ji Granovi vyrvat z ruky. Konec větve se zalomil do hrotu. Gran tak větev uvolnil a vyběhl na souš. Byl to však jen malý písečný ostrůvek. K opuštění mokřadu zbývalo ještě překročit krátký vodní úsek. Vody tu bylo po kotníky, za to se zde vyjímal obzvlášť velký jedinec kusadlovce. Byl méně zploštělý, také s osmi končetinami a značně vyvinutými kusadly. Jeho odporivé tělo se lesklo v antracitovém nádechu.

Vypadalo to, že zvíře na muže čeká. Gran se rozběhl vodou napravo a ihned následovalo mohutné čerení vody, jak ho dravec pronásledoval. V místech, kde mokřad končil, na něj při okraji navazovaly nízké skály lemované mohutnými balvany. Gran se zde kusadlovci ztratil. Tvor obcházel skálu a rozevřenými kusadly pátral po kořisti. Nízké tělo s hlavou bez krku mu nedovolovalo podívat se nahoru. Gran seskočil z balvanu na jeho tělo a zaostřeným koncem větve bodl zvíře do mezery mezi vyztuženými pásy na hřbetě. Dřevo proniklo měkkou tkání a zvíře hlasitě zachroptělo. Ještě více zatlačil,

dokud tvor zcela neznehybněl. Vyňal větev a slezl ze zvířete. Rád by si chvilku odpočinul, ale musel pokračovat. Měsíc mezitím zmizel a nachylovalo se k úsvitu.

Než přešel přes planinu, na obzoru se vynořil ohnivý kruh. Východ slunce byl úchvatný, znamenal však smrtelné nebezpečí. Zbývalo jen několik minut, než rostliny začnou vylučovat pro člověka jedovatou látku. Na konci planiny, kde se rýsovaly další nízké skály, konečně spatřil dva opracované kamenné sloupy potřené modrou metalickou barvou. Znamenalo to konec Pylové zóny. Za toto území se látka nedostane ani za silného větru. Prošel symbolickou branou a po další půl hodině vytrvalé chůze ho čekala poslední překážka před příchodem do kolonie.

Vlny mělkého, ale rozlehlého jezera se pohupovaly v uklidňujícím rytmu. Chvilí si pohrával s myšlenkou, že vodní plochu obejde. Čelit tomu, co žije v přilehlých pralesích, však nechtěl. Vešel do vody. Šlo se mu dobře, nikde nezapadával. Voda málokde dosahovala ke kolenům. Většinou ji měl jen kousek nad kotníky. Když došel asi doprostřed jezera, začala se hladina před ním čerit. Chvilku zůstal stát. Poté, co se dal opět do pohybu, hladina se rozvlnila. Z písčitého dna vyjížděly dlouhé červovité ryby. Některé se vymrštily ven z vody a naprázdno lapaly tlamou plnou drobných, ale ostrých zubů. Nehodlal čekat, až na něj vyskočí a zakousnou se mu do těla. Stále měl u sebe svou provizorní zbraň. Pravou nohou udělal několik záměrných pohybů, čímž k sobě ryby přilákal. Když tři vyskočily, nastavil jim větev. Poté co se do ní lačně zakously, odhodil ji do vody, co nejdál

mohl. Jedna ryba však nečekaně vyskočila přímo proti němu. Než se mu stačila zahryznout do hrudníku, zachytil ji rukama, pevně sevřel do dlaní a prokousl jí krk hned pod malou tupou hlavou. Okamžitě se vyrojil pramínek tmavě zelené krve. Opět ji odhodil co nejdále. Na tělo mrtvé ryby se v krátkém okamžiku vrhly její kanibalské družky.

Na břeh už došel bez dalšího ohrožení. Klekl si do mechu a silně oddechoval. Potřeboval nabrat dostatek nejen fyzických sil, ale také těch psychických. To, co ho čekalo v kolonii, by speciálně pro něj mohlo být za jistých okolností ještě nebezpečnější než noční cesta, kterou měl za sebou. Záleželo na tom, jak to sehraje. On toho o zdejší trestanecké kolonii věděl hodně. Věděl, že tam nejsou zdaleka jen političtí vězni, ale i opravdoví kriminálníci - vrazi, násilníci, lupiči... I když jeho nátuře se vyrovnal jen málokdo. Věděl, že kolonii vede někdo, koho si ostatní odhlasují, i když ho ne vždy zcela respektují. Věděl, že kolonie nefunguje jako klasická věznice nebo trestný tábor, ale spíše jako taková velká drsná vesnice, v níž její osazenstvo raději dobrovolně zůstane, než aby riskovalo život v okolní divočině. A věděl třeba i to, že v potravinách, které v balících shazují bezpilotní letouny, jsou obsaženy látky zajišťující neplodnost. V kolonii je oboje pohlaví a vláda nemůže dopustit, aby se vězeňkyním rodily děti.

Konečně došel k opevněné stěně. Nacházel se před ním rozlehlý podélný prostor s domky a chýšemi, ohraničený mohutnými kmeny, které byly ještě lemovány elektrickým ohradníkem napájeným ze solárních panelů. Nějakou chvíli trvalo, než mu bránu otevřeli, přestože ho už dávno zaregistrovali. Když byl vpuštěn dovnitř, hned na sobě ucítil množství přísných i cynických pohledů. Obklopili ho

lidé v zanedbaném oblečení, muži i ženy. Někteří se tvářili drsně nebo se o to aspoň snažili. Jiným se nepovedlo skrýt vyděšené a ustarané výrazy. To byli většinou ti, co se sem dostali teprve nedávno.

„No ne, co ta uniforma?“ zahulákal jeden z mužů. „Koho nám to sem strčili?“

„Mně se ten chlápek líbí,“ ozval se ženský hlas. „To si s ním užiju, s chlapákem,“ zaskřehotala žena.

„Tak dost, nechte toho,“ pronesl jiný muž, tentokrát bez ironie. Přistoupil až k němu. „Já jsem Marul. Teď to tu vedu. Je mi jasný, že jsi asi neprožil nic zrovna příjemného. A musíš bejt dobrej, když jsi došel sám až ze zóny. Takže nedělej problémy, nevybočuj, zkrátka drž hubu a krok a budeš tu v pohodě.“

„Počkejte, já ho znám,“ zavýskal malý holohlavý muž, který přicupital z davu přihlížejících. Pořádně pohlédl Granovi do tváře. „No, fakt, znám ho. Vy ho nikdo nepoznáváte? Pravda, moc se na veřejnosti neukazoval, prý ho neznali ani některý politický rebelové a v médiích nevystupoval. Ale já ho znám, poznávám ten ksicht. To je Meklet. Jasně, Gran Meklet.“

„Meklet? To je mi povědomý,“ pronesl Marul.

„Jo, Meklet,“ pokračoval holohlavý muž. „Já se s ním setkal, když mě zatýkali přímo na ústředí vlády. Je to armádní politik. To on vymyslel vysazování některých vězňů v Pylové zóně, šmejdl jeden. Říkám vám, že je to velký zvíře.“

„No, asi už není,“ prohodil Marul.

„No, jo, dostali ho. Ještě než mě odsoudili, jsem slyšel, že se pokusil svrhnout vládu a sesadit madam prezidentku. Asi se mu zachtělo ještě

větší moci, ale evidentně se mu to moc nepovedlo a oni mu to pak spočítali a dali mu ochutnat vlastní medicínu.“

Gran se nenechal vyvést z míry. Počítal s tím, že ho někdo dříve či později pozná. Přistoupil k holohlavému muži a udeřil ho pěstí do břicha. Muž se s přidušeným vyheknutím sklonil a nemohl popadnout dech. Marul sevřel pěsti, ale zůstal stát. Ani ostatní zatím nijak nereagovali. Očekávali, jestli nedojde k souboji. Alespoň by se trochu pobavili.

Gran se sebevědomě napřímil. „Ano, byl jsem armádní politik. Je to nestabilní branže, může se snadno stát to, co se stalo mně. Chápu, že někteří z vás na lidi jako já mohou mít docela pifku a chtěli by mi to dát důrazně najevo. Ale přemýšlejte, politika je vážně nestabilní. Teď mě sesadili za něco, co jsem považoval za správné. Nálady a pozice ve vrcholné politice se ale mění rychle. Reálně se může stát, že budu zase povolán. A pro vás všechny bude výhodnější, když se ke mně mezitím budete chovat odpovídajícím způsobem. Já vám pak mohu pomoci z téhle díry.“

Prohlížel si jejich nedůvěřivé obličej. Bylo mu jasné, že mu dá opravdu ještě hodně práce dostatečně je přesvědčit. Ale pokud chtěl přežít co nejdéle, musel dělat to, co uměl nejlépe - lhát, podvádět a manipulovat. Jen tak tu s těmi kriminálníky mohl vydržet. I když teď byl jedním z nich.

Vnitřní strany kolonie lemovaly podél jejího opevnění dřevěné stavby pro odsouzence. Místy výstavba zasahovala až do centra kolonie. Nedaleko hlavní brány se nacházelo otevřené prostranství.

Modré oči štíhlé plavovlasé dívky pozorovaly Grana Mekleta, ke kterému teď přicházel profesor Ketlyn. Eфона profesora znala již z dřívějšíka. Byla v naprostém šoku, když ho nedávno spatřila, jak vystoupil z vězeňského transportéru. Sama se považovala za rebelku, ale velmi se podívovala, že byl do kolonie odsouzen i on. Profesor byl rád, že se shledal se známou tváří, a ihned ji politoval, když mu řekla, že je tu již několik týdnů. On jí vyprávěl o své politické angažovanosti, o zatčení v Centriónu, o rychlém převozu na Urumax i o tom, jak s nimi transportér mířící do kolonie nejdříve zaletěl do zóny, kde polovinu z nich, včetně dvou žen, dozorcí vyházeli ven a nechali je na pospas osudu. Byla mezi nimi i jeho další někdejší studentka Neila Nelotová.

Přestože tušili, že to nebude jen tak, když byli na Urumax převezeni bez soudu a rozsudek jim měl být oznámen až tam, nikdo z nich takto tvrdý trest nečekal. Šéfdozorce je nejdříve nechal nějakou dobu stát v podzemní chodbě a potom jim oznámil verdikt, který přišel od soudu v Centriónu. Ani nebyli zařazeni do cel, k transportu do kolonie došlo okamžitě.

Profesor došel ke Granovi a oslovil ho. Eфона o Mekletovi slyšela a z doslechu ho jako takzvaná nová rebelka napojená na Jádno znala.

Poprvé na vlastní oči ho však viděla až včera, když přišel sám z Pylové zóny. Nestála příliš o to seznámit se s ním blíže a rozmlouvala to i profesorovi. Ten však trval na tom, že od něj zjistí nějaké důležité informace. I přes svůj dostatečně zralý věk disponoval značnou dávkou naivity a přehnané důvěry. To ho ostatně dovedlo až sem. Granova slova o tom, že byl odsouzen za něco, co považoval za správné, na něj zapůsobila. Také tak trochu uvěřil tomu, že by Gran mohl odsud později některé trestance dostat.

Efona ještě chvíli sledovala jejich rozhovor. Zdálo se, že Gran mluví s profesorem v klidu, chvílemi mu něco vysvětluje, dokonce ho snad utěšuje. Konkrétní slova ale nezaznamenala. Když se oba muži rozešli, profesor se k ní vrátil.

„Tak co jste se od něj dozvěděl?“ tázala se ho.

„Tvrdil, že je v tom všem nevinně. V podstatě se snažil napravit politickou situaci a takto zle se mu odvděčili.“

„Napravit politickou situaci převratem?“ řekla Efona a vyloudila mírně ironický úsměv.

„Prý to vlastně převrat nebyl, jen se snažil o nápravu. Prý to na nejvyšší úrovni dost vře a ke změně může dojít každou chvíli. Mohl by nám pak pomoci.“

„Profesore, nevěřte mu.“

„Já myslím, že není tak špatný, jak se tady o něm povídá. Raději budu věřit jemu, než těm zdejším kriminálíkům.“

„Profesore!“

„Neboj, vysvětlil jsem mu naši situaci a on to chápe. Je připraven nám pomoci, jakmile to půjde.“